

A large, rusted metal shipwreck, possibly a submarine or a large vessel, is beached on a sandy shore. The ship is heavily damaged, with its structure exposed and rusted. The sky is blue with scattered white clouds. In the foreground, several people are standing on the beach, looking at the wreck. The overall scene is dramatic and historical.

TECHNIK VELKÉHO KYJEVA

VLADIMIR VASILJEV

ARGO
TRITON

VLADIMIR VASILJEV

TECHNIK
VELKÉHO
KYJEVA

TECHNIK
VELKÉHO
KYJEVA

VLADIMIR VASILJEV

STANISLAV JUHAŇÁK – TRITON
ARGO

Vladimir Vasiljev
Technik Velkého Kyjeva

Copyright © Vladimir Vasiljev, 1998
Translation © Konstantin Šindelář, 2008
Cover © Marek Hlavatý, 2014
© Stanislav Juhaňák - Triton, 2014

ISBN 978-80-7387-111-6 (Triton)
ISBN 978-80-257-1081-4 (Argo)

Stanislav Juhaňák - TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,
www.tridistri.cz
Nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
www.argo.cz

„Výš! Leť výš!“ zakřičela Jane a drak vystřelil vzhůru, přičemž divže nenarazil do spleti vedení vysokého napětí. Dráty se rozechvěly v prudkém závanu vzduchu.

„Proč se držíš tak nízko? Proč nevystoupáš výš?“

„Pokouším se oklamat jejich radary,“ zavrčel Melanchton. „Slyšela jsi vůbec někdy o radarech?“

Na obzoru se již začínala rýsovat tmavá skvrna – továrna na draky...

Michael Swanwick:
Dcera železného draka

HUALLATIRI – MUZKOL

Dveře vlaku, který zastavil u nástupiště, se se zasyčením otevřely a Pard vystoupil na rozdrolený okraj perónu. Přijel nalahko – všechno, co potřeboval, se vtěsnalo do malé kožené kabely.

Pard nebyl žádná fajnovka. Nejspíš proto, že značnou část svého dosavadního života strávil na cestách.

Továrna na draky, pomyslel si při vzpomínce na poslední přečtené řádky. To tedy chce pořádnou fantazii – vymyslet něco takového!

Pard nechal knihu ve vlaku, ale zapamatoval si její název, aby ji mohl vyhledat a dočíst, jakmile se k tomu naskytne příležitost.

Jakýsi zamračený elf na chvíli přestal studovat jízdní řády a věnoval mu letmý pohled. Téměř neslyšně našlapující Pard prošel kolem něj. Pogumované podrážky bot se vášnivě tiskly k asfaltu, jako by ho milovaly nejvíce ze všeho na světě. Ve skutečnosti však úplně stejně milovaly také mramorové podlahy i holou zem – byť té poslední zůstávalo ve Velkém Kyjevě stále méně a méně.

Elf zůstal na perónu, zatímco Pard si hodil kabelu přes rameno a sešel na ulici. Vlak se definitivně přesvědčil, že nikdo další nehodlá nastoupit ani vystoupit, a tak zavřel dveře, krátce hvízdal a dal se do pohybu. Čekala ho ještě dlouhá cesta do Žitomiru a Rovna.

Byl to skvěle ochočený vlak. Pard měl dostatek času, aby se o tom přesvědčil, neboť v něm jel celých deset hodin, až z nejjihnějšího okraje Velkého Kyjeva, kde se nezměrné velkoměsto místy dotýkalo i břehů Černého moře.

Dole na ulici se Pard rozhlédl. Široké náměstí, přiléhající k nádraží, bylo téměř pusté. Všiml si na něm pouze ně-

kolika prodavačů rychlého občerstvení a jednoho bezcílně se potloukajícího nosiče. Parda napadlo, že na všech nádražích, která měl příležitost navštívit, se vždycky stejně netečně potloukal osamocený nosič – nejčastěji obrovitý černý ork nebo ušatý goblin se svalnatýma rukama. Nosiči měli ve Velkém Kyjevě nouzi o práci...

Pard zabočil doleva ke vstupu do podzemní dráhy. Dovnitř však nevkročil, ačkoli trpaslík u turniketů si ho všiml a užuž se chystal vyrazit mu v ústrety. Místo toho se pustil dál ke krytému nadchodu. Zšeřelý tunel obývala zvučná ozvěna, ale Pard našlapoval stále stejně nehlučně, takže echo zůstalo spát.

Za nějakých deset minut Pard stanul na Náměstí vítězství. Napravo od něj, za masou obchodního domu, se vypínal hotel Labuť.

Ale ani tady se nezdržel. Přešel širokou silnici, aniž se zatěžoval scházením do podchodu, a ihned zabočil vlevo do změti bočních uliček. Staré, přestaré domy ho pozorovaly krátkozrakýma očima předpotopních, nejspíše ještě skleněných oken.

Na ulici se zrezivělými kovovými pruhy, zapuštěnými do dlažebních kostek, se Pard znovu rozhlédl. Tyto pruhy byly hned čtyři, ale on neměl ani potuchy, k čemu kdysi sloužily, třebaže jim podobné nejednou spatřil i na jihu – v Nikolajevě a v Oděse. Vlastně je viděl také přímo na nádraží, kde se táhly podél nástupišť. Každý vlak se vždycky řítil přímo nad dvojicí takovýchto pruhů.

Ulice byla tichá a působila útulně. Stále stejné malé domečky vytvářely kolem silnice nepravidelný šik. Tu a tam se houpaly různobarevné vývěsní štíty a právě k jednomu z nich Pard zamířil. Sešel po schůdkách vyleštěných častým používáním a ocitl se v hostinci.

Uvnitř vládlo šero. Svítily pouze dvě lampy z celkových deseti. Majitel, tělnatý chlapík v zástěře, si okamžitě pospíšil Pardovi vstříc.

„Dobrý den, pane! Jaké máte přání?“

Hostinský mluvil zdvořile, ale nikoli podlézavě, což bylo Pardovi sympatické.

„Potřebuji pokoj. A samozřejmě také jídlo na celou dobu pobytu.“

„Jistě! Ceny tu máme nepřemrštěné – alespoň si nikdo nestěžuje – a obsluhu na úrovni. Jak dlouho miníte setrvat v Centru?“

„Zatím nevím. Možná navždy. Zatím ale zaplatím jen za týden, ano?“

„Jak si přejete! Hned vám přichystám pokoj. A vy se u nás posadte, no jen se posadte, neostýchejte se, vážený.“

„Hej, Gríño! Oběd pro hosta,“ prohodil stranou.

A hned se zase otočil k Pardovi: „Nějaká speciální přání? Dnes máme na jídelníčku smažené kotlety s krabím salátem. No a pak všelijaké ty drobnosti...“

„Všechno je z konzerv?“ zajímal se Pard. Spíše než o otázku se ovšem jednalo o konstatování.

Hostinský jen rozhodil rukama. No jistě. Kde by se tady, v samotném Centru Velkého Kyjeva, objevily čerstvé potraviny? Vlastně, napadlo Parda vzápětí, zrovna zde by se nejspíš sehnat daly. Ale za takový peníz, že je lepší si to ani nepředstavovat.

„Nuže, servírujte,“ povzdechl si Pard. „Kotlety i ty drobnosti.“

Drobností bylo dost, aby zaplnily celý stůl. Krmě se ukázala být překvapivě chutnou – v tomto hostinci doopravdy uměli vařit. Dokonce i z konzerv.

Pard dostal pokoj ve třetím patře. Ten nejvzdálenější, rohový. Jeho zařízení sestávalo pouze ze silně proležené postele a vratké dřevěné židle. Zato z okna se otevíral výhled na kupoli cirkusu.

Pard nevěděl, co vlastně znamená to „cirkus“. Velikou budovu však každý odjakživa označoval právě tímto slovem.

Pokoj se Pardovi líbil. Stejně jako zdejší kuchyně.

Z druhého okna byla vidět ulice. Tatáž ulice, do jejíchž dlažebních kostek kdosi kdysi napasoval několik ocelových pruhů. Proč, to pro Parda bylo záhadou. Ještě chvíli si líně prohlížel ojedinelé chodce a pak se svalil na postel, přikrytou hnědou dekou.

Dobré místo. Ne nadarmo mu Suder doporučil právě tento hostinec a ne nadarmo Pard uposlechl jeho rady. Jen stěží by tak blízko Centra našel nějaký podobně slušný podnik. A určitě ne tak levný. Hotel Labuť by mu možná nabídl větší komfort, ale za cenu, z níž by se mu protočily panenky. Takové bydlení si mohli dovolit jedině boháči.

Ne že by Pard byl chudým živým. Spíše naopak. Avšak utrácet tolik peněz, kolik by po něm chtěli ti vydřiduši z Labutě, považoval za rozmařilost.

Pard, ležící na pohodlné posteli, začal pomalu podléhat dřimotě. V hostincích se ho odjakživa zmocňovala ospalá nálada. Obzvláště po pořádném obědě.

Aniž si to uvědomil, ponořil se do mělkého denního spánku.

Když sešel do přízemí na večeři, zjistil, že šenk je z poloviny plný. Tělnatý majitel na něho kývl jako na starého známého a hned křikl na Gríňu, aby se mu postaral o večeři. Pard se uvelebil u stejného stolu, u kterého obědval. Dvojice trpaslíků sedící vedle něho soustředěně hltala rozmrazenou krůtu. Jeden byl zrzavý a druhý černovlasý, ale oba měli na sobě stejné kožené kazajky, pošíité kovovými plíšky. V nákrátko zastřižených plnovousech se leskly kapičky tuku, zatímco čelisti pod masitými nosy pracovaly s přesností a pravidelností rýpadel. Soudě podle kupy kostí navršených uprostřed stolu nebyly tohle zdaleka jejich první dnešní krůty. Vedle krutích ostatků stály dva prázdné soudky podolského piva. Třetí, zatím pouze načatý, se nacházel přesně mezi oběma trpaslíky. Jeden i druhý co chvíli natahovali objemné korbele k elegantnímu dřevěnému kohoutku, vyřezanému do podoby draka s otevřenou tlamou, a volnou rukou tlačili na temeno plazí hlavy. Ze chřtánu vzápětí tryskal proud zpěněného podolského piva. Pardovi připadalo, jako by nešťastné zvíře zvracelo. To by mě zajímalo, kterého chytráka napadlo vyrobit kohoutek v podobě zvířete, pomyslel si. Třebaže se jedná o zvíře neexistující.

Pard zdvořile kývl na trpaslíky, přičemž si přitiskl ruku na srdce. Ti mu kývli v odpověď – tak zdvořile a přívětivě, jak jen to bylo možné s krutím stehýnkem mezi zuby.

Pard rovněž dostal krůtu s hráškem a sýrem. A pivo. Černé podolské. Stejně, jaké vždycky prodávali na Smluvním náměstí, hned vedle zanedbaného hotýlku. Pard s Možajem nebo s Jarem nesčetněkrát zabočili pod známý oblouk, přešli náměstí a ocitli se u přízemní pivnice s dubovými dveřmi a zašlým vývěsním štítem s nápisem Starý Podol. V Podolu vždycky žilo hodně trpaslíků, v Podolu i pod Vladimírskou Hůrkou. A pak ještě v Pečorsku, kde se pod uličním asfaltem rozpínala taková síť tunelů, že by nad ní zaplesalo srdce každého znalce hlubin, každého technika – speleologa.

Trpaslíci dohlíželi na pořádek v metru a zároveň vybírali vstupné od cestujících. S vědou a technikou podzemní dráhy však nikdy neměli mnoho starostí. Soupravy jezdily samy a živých nebylo potřeba ani pro chod eskalátorů (což ostatně platilo pro veškerou techniku v mezích hranic Velkého Kyjeva). Po stanicích se sice pilně pohybovaly uklízecí stroje, ale Pard pochyboval, že by si žádaly zvláštní dohled.

Stroje ve Velkém Kyjevě se o všechno staraly samy. Byly totiž součástí techniky, tedy věci pro většinu obyvatel Kyjeva naprosto nepochopitelné. Ať už jsi trpaslík z metra, elf z Darnických parků či Golosejevky, bezvýznamný goblin nebo nejdůležitější wirg z Oboloně – přece tě technika nikdy neposlechne.

Pokud ovšem nejsi technik. Pokud neovládáš formule.

Pard si povzdechl a pustil se do krůty s hráškem a sýrem. Po vydatné večeři a silném pivu se mu opět začalo chtít spát. Navíc se blížila noc a vyrážet pro vědecké zařízení potmě se Pardovi ani trochu nechtělo. Až ráno. Všechno až ráno.

Objednal si na pokoj ještě trochu piva a příliš se nebránil sladké dřímotě, která pozvolna zahalovala jeho vědomí. Byl dokonce líný se svléknout.

Snad je to i k něčemu dobré, byla jedna z jeho posledních myšlenek. Jsem-li přece jen sledován, jen ať si špiclově lámou hlavu nad mou nečinností.

MUZKOL – CHIMBORAZO

Když se Pard probudil, za okny teprve začínalo svítat. V domě vládlo plíživé ticho, jako v nějaké opuštěné neobydlené šachtě.

Neměl jsem spát přes den, pomyslel si Pard líně.

Ospalost se vypařila dokonale a nezvratně. Pard se vyplazil z hlubin postele a přistoupil k oknu. V mlhavém jitrním šeru se pohybovaly nejasné stíny.

Co si vyrazit na malou procházku?

Stále ještě váhal. Hostinec určitě chrání bezpočet zámků a z těch je nejspíš dobrá polovina vědecká – takže s nimi bez potřebné formule ani nepohne. A formule to rozhodně budou pěkně složité; obyčejný zoubkovaný klíček tu nepomůže. Pard se již setkal se zámkem, které reagovaly výhradně na dotek prstu jednoho jediného člověka, na hlas, nebo dokonce na vzezření toho, kdo se je pokoušel odemknout. Našly se i takové, které v sobě tohle všechno kombinovaly. Zkrátka a dobře – nevyznáš-li se ve vědě, nedostaneš se přes takový zámek, ani kdybys nad ním strávil celý život.

Pard se oblékl a na vteřinu zaváhal nad kabelou. Nakonec se rozhodl, že si zbraň nevezme. Je přece jen v Kyjevě, v samém jeho Centru. Není to žádný Kavkaz. A kdyby se něco skutečně semlelo, byla by mu zbraň nejspíš k ničemu.

Zamkl za sebou dveře – obyčejným klíčem, který mu dal hostinský. Do uzounké škvíry pak zastrčil malý papírek, kterého si musel všimnout i nejpitomější z pitomců, a také stěží viditelný vlásek, jemuž by věnoval pozornost pouze prohnaný profesionál. Dveře se zavřely zcela nehlukně, skoro jako by jejich závěsy někdo naolejoval těsně před Pardovým příjezdem. Na okamžik strnul, povzdechl si a vykročil do chodby, přičemž v duchu proklínal vlastní nedů-

věřivost. U dalších dveří, vedoucích na prostorný ochoz, se Pard zarazil. Opatrně natáhl ruku a jemně do nich strčil.

Otevřely se úplně neslyšně.

Pard pochybovačně potřásl hlavou.

Také dveře do kuřárny nezaskřípaly ani nezavrzaly. Stejně jako dveře bočního křídla. Ty, které vedly do ostatních pokojů, se již Pard rozhodl nekontrolovat. Někdo v hostinci se pravděpodobně staral i o nejprimitivnější techniku, jako jsou dvevní závěsy.

Tento logický závěr, k němuž došel, ho však neuklidnil a Pard se začal zlobit sám na sebe. Vždyť už se tolikrát přesvědčil, že ze stovky drobností, do kterých se dennodenně nutil, se devadesát devět nakonec ukazovalo být zbytečnou ztrátou času a sil. Jenomže tu vždycky byla stá drobnost, ta nejdůležitější, která jeho počínání zachraňovala před krachem. Sem tam jí vděčil i za život. A přitom se zpočátku zdála být stejně zbytečnou jako jejich devětadevadesát sestřiček. Později ovšem...

V šenku fungovala pouze jediná lampa - podlouhlé luminiscenční zařízení, vyzářující světlo podobné dennímu. Takové ochotně používali technici i vědci těch nejvyšších úrovní. Majitel hostince zřejmě buďto platil za služby někomu ze zasvěcených, nebo sám znal formuli pro lampy a zářivkové zapalovače. Koneckonců Pard tuto formuli znal také. Stejně jako několik desítek příbuzných, těch nejelementárnějších.

Vstupní dveře byly samozřejmě zamčené. Mechanismus zámku však dovoloval, aby se daly zevnitř otevřít a následně zvenku zabouchnout. I tady šlo o jednu z nejjednodušších formulí. Pard by se samozřejmě nedokázal samostatně dostat zpět dovnitř, ale počítal s tím, že se vrátí až za několik hodin, kdy již bude obsluha vzhůru.

Na to, že začínal duben, bylo venku dost chladno. Pard se zachvěl a zapnul si bundu až ke krku.

Vůkol panovalo ospalé ranní ticho. Pouze na hlavní třídě vrčely noční dálkové kamiony, které se hnaly z jihu po Brestlitevské, a ze vzdáleného nádraží doléhalo pronikavé hvízdání vlaků.

Pard zabočil doleva a pak ještě jednou doleva ke Lvovskému náměstí. Ulice šplhala vzhůru po úbočí kopce. Kdyby kráčel rovně a neodbočoval, dostal by se nakonec na Velkou Žitomirskou, ale jít tam teď by bylo naprosto zbytečné. Proto Pard došel pouze ke stanici podzemní dráhy. Rozespalý trpaslík v uniformní haleně Metropolitěnu právě odemykal poslední zámky, jež byly umně schované v šedivých kovových deskách na průhledných dveřích, vyrobených z vědecké umělé hmoty.

„Chceš do metra?“ zeptal se trpaslík s nadějí v hlase. Vypadalo to, že má hrozitánskou chuť na pivo, ale žádné peníze, aby si ho koupil.

„Do metra,“ přitakal Pard.

„Bude to půl hřivny.“ Trpaslík natáhl ruku. Pard hodil drobnou minci do jeho vrásčité dlaně, podobající se staré poškrabané lopatě.

„Běž. Tamhle, hned vedle kabinky...“

Pard zamířil ke krajnímu turniketů. A skutečně – komplikovaný vědecký mechanismus, bránící v průchodu těm, kteří do něho nevhodili minci, zde byl odpojen.

Trpaslík za dveřmi ostře zahvízdal. Od nenápadného stánku s nápoji a lehkým občerstvením, tmavého a na první pohled zavřeného, se ihned oddělila podsaditá postavička – prodavač. Ten, jak se ostatně dalo čekat, třímal v ruce podlouhlou láhev.

Těžké rozhodování, pomyslel si Pard. Tedy pro někoho, kdo je na tom bídě s penězi. Buďto jeď metrem nasucho, nebo si zavdej pivka a plahoč se pěšky.

Láhev piva stála v Centru Velkého Kyjeva přesně půl hřivny.

Na Náměstí Lva Tolstého přestoupil Pard na oboloňskou trasu. Tady byly stanice starší než na pečorské linii a působily mnohem víc ponuře. Když souprava zastavila ve čtvrté stanici, hlas vlaku, prostý jakékoli intonace, suše oznámil:

„Autobusové nádraží. Příští stanice – Golosejevský park. Východ k elfským arboretům a přestup na trasu Terjomki – Vasil'kov.“

No tedy, podivil se v duchu Pard. Terjomkovská už se prokopala až ke Golosejevce! Metro tu roste přímo před očima!

Vystoupil na Autobusovém nádraží. Jezdicí schody ho dopravily na Moskevské náměstí. Proud ranních nákladá-ků z jihu se rozmáchlým obloukem vyhýbal budově nádra-ží, postavené z betonu a skla. Kolem se již hemžili živí – šlo především o lidi a orky z města Belaja Cerkov', vlekoucí pytle vypěstovaných brambor, a trpaslíky z Doněcka.

Pard si u nejbližšího stánku rozměnil hřivnu na čtyři čtvrtáky a pomalu zamířil k telefonům. Šedovousý trpaslík v ošuntělém baloňáku s nápisem Šachtor Doněck ho chvíli s úctou v očích pozoroval. Zřejmě neznal formule pro tele-fonické spojení – ačkoli byl nepochybně mnohem starší než Pard, krátkovýčkový člověk.

Pard zvedl sluchátko a konečky prstů letmo přešel po tla-čítkách.

ZADEJTE ČÍSLO, dovolil mu telefon blahosklonně.

Mladý technik tak učinil.

VYČKEJTE PROSÍM, PROVÁDÍM ZKOUŠKU PROZVONĚ-NÍM.

Vědecká automatika telefonu kontrolovala, zda Pard za-dal existující číslo nebo jen tak nazdarbůh něco nafukal.

ÚČASTNÍK REAGUJE, PROSÍM, VHOĎTE DVACET PĚT KOPĚJEK.

Poslušně vhodil čtvrták do štěrbin, z níž se vzápětí ozvalo lačné cvaknutí.

HOVOR ZAPOČAT. Nyní se cvaknutí ozvalo i ze sluchátka.

„Haló,“ řekl Pard, jak si to žádala formule telefonického spojení. „Jmenuji se Pard. Mohl bych prosím mluvit s Hon-zou Aranzabalem?“

„To jsem já, kámo,“ přerušil ho Honza. „Jaká byla cesta?“

„V pohodě.“ Technik se uvolnil. Když byly splněny všechny podmínky formule, dalo se po telefonu rozmlouvat úplně jednoduše, stejně jako při osobním setkání. „Jsem připraven. Řekni mi číslo schránky, začnu hned dnes.“

„Číslo šest set čtyřicet sedm, jižní sektor. Kód znáš.“

„Znám. Pozdravuj Lípu.“

„Určitě budu. Setkáme se pozítří na Petrovce, jako obvykle.“

„Co dělají naši?“

„To co vždycky.“ Honza legračně zachrochtal, jak to umějí jen čistokrevní goblini. „Král zase přivandroval z toho svého Tiraspolu. Trochu kupčí s Dněstrovským, trochu trápí Možaje... Nataška už na něho začala vrčet!“

Pard si nostalgicky povzdechl.

„Dobrá. Šest set čtyřicet sedm, jižní sektor.“

„Správně.“

„Tak já jdu na to.“

Už už se chystal zavěsit, když znovu uslyšel Honzův hlas: „Hej, Parde!“

Sluchátko se okamžitě vrátilo zpět k uchu.

„Co?“

„Hodně štěstí.“

Pard jen něco nesrozumitelně zabručel a definitivně zavěsil.

TELEKOMUNIKAČNÍ SPOLEČNOST PUŠKAR VÁM DĚKUJE ZA VYUŽITÍ MĚSTSKÉ TECHNIKY, zasvítilo na malé obrazovce telefonu.

Pard si toho nevšímal. Žádný živý, který to má v hlavě trochu v pořádku, přece nebude hovořit s telefonem. Přinejmenším žádný technik nebo vědec. Protože telefonům se musí rozkazovat, ne s nimi mluvit. A kdo se ve formulích a technice nevyzná, ten jim zkrátka rozkazovat neumí. Přesněji řečeno telefony nikoho takového neuposlechnou.

Technik si to rozhodným krokem zamířil k jižnímu vchodu, tam, kde poblikával dokonce i v jasném jitrním světle dobře viditelný nápis BEZPEČNOSTNÍ SCHRÁNKY. A hned pod ním další – JIŽNÍ SEKTOR.

Další čtvrták utratil za vstup. Hubený půlčik (který musel být mezi půlčiky, známými milovníky dobrého jídla, opravdovou raritou) se ani nenamáhal zvednout hlavu od časopisu a jen letmo mávl rukou.

„Šestá stovka je tamhle.“

„Díky,“ řekl zdvořile Pard a mimochodem si přečetl název časopisu vykukující zpoza pultíku: TV Magazin.

Půlčík, který si listuje v elfském tisku... Pard si povzdechl. Asi vážně nastává nová doba! Napadlo ho, že kdyby si chtěl rýpnout, mohl by půlčíka opravit, že schránka šest set čtyřicet sedm je ve skutečnosti v sedmé stovce, ne v šesté... Ale k čemu?

Půlčík zjevně zvyška kašlal na jemné nuance vědy o počítání, které se říkalo matematika. Když šest set, tak prostě šestá stovka. Vlastně bylo klidně možné, že se zde počítá od nuly. Z hlediska vědy by sice šlo o chybu, ale rozhodně by to bylo pohodlnější.

Třetí čtvrták sežrala bezpečnostní schránka, jakmile zpracovala a rozpoznala kód, který do ní natukal Pard. Jelikož jednal přesně v souladu s potřebnou formulí, nezbylo bezpečnostní schránce než se otevřít.

Uvnitř našel brašnu s přenosným počítačem, výkonnou baterku, pistolí s pár zásobníky a mobilní telefon.

To bylo vše.

Pard pokrčil rameny. Pro technika střední úrovně to bylo více než dostatečné vybavení pro přežití ve Velkém Kyjevě. V kterékoli jeho části, dokonce i v Centru.

Baterku zastrčil do brašny a hned vedle dal dlouhou šňůru, svinutou do úhledného kotouče. S pomocí takovýchto šňůr se počítače nebo jiná vědecká zařízení připojovala ke zdrojům techniky – hnízdům. Hnízdo bylo k dispozici v každém pokoji každého domu, bez ohledu na to, zda se jednalo o budovu prázdnou nebo obydlenou. Tento konkrétní počítač mohl nějakou dobu fungovat i bez šňůry, neboť v jeho nitru se ukrýval malý zdroj techniky. Bylo však nezbytné neustále ho přikrmovat z jiných zdrojů, těch nevyčerpatelných, jež se nacházely v domech. Pouze tehdy se malý vnitřní zdroj znovu plnil technikou, kterou se notebook mohl po několik hodin živit.

Pistolí, zásobníky a telefon si Pard rozstrkal po kapsách bundy.

Nyní byl konečně řádně vybaven. Mohl začít jednat.

Když ještě jednou nakoukl do prázdné schránky, zjistil, že se v ní nachází přesně to, co očekával – cár papíru s jediným pečlivě natištěným řádkem.

„Linraen Sotiefandale, elf, hotel Slavutič, pokoj 1207.“

Pard se ušklíbl. Jasně jako facka. Klamný manévr, takové malé šidítko. Musí tomuhle Linraenovi nechat nějaké nesmyslné, ale co nejtajuplnější sdělení. Pro Honzu, žijícího poblíž, již bude hračkou zjistit, kdo se o tuto záležitost začne zajímat. Samotný Honza přitom samozřejmě zůstane v utajení.

Pard si zapamatoval elfovo jméno i číslo pokoje ve Slavutiči a vrátil se zpátky ke vchodu do metra. Pod zem však nesestoupil, třebaže na něho trpaslík u turniketů hleděl s mírnou nadějí a teskným smutkem v očích.

Zdá se, že všechny trpaslíky z Centra po ránu sužuje kocovina a prázdné kapsy, pomyslel si technik mimochodem.

„Promiňte, pane,“ ozval se hlas připomínající vrzání špatně naolejovaného stroje. „Mohl bych s vámi na chvíli mluvit?“

Pard se pomalu otočil. V levé ruce držel brašnu s přenosným počítačem, zatímco pravou nenápadně zasunul pod bundu, aby nahmatal pistoli ve vnitřní kapse.

Před ním stál doněcký trpaslík v baloňáku, jehož si všiml už před několika minutami. Nevypadal, že by ho sužovala kocovina – jeho drobná očka se bystře leskla.

„Promiňte, pane,“ zopakoval trpaslík. „Jste přece technik?“

„Řekněme, že ano,“ odpověděl Pard zaraženě. Trpaslík hovořil až příliš zdvořile, a to v něm probouzelo ostražitost.

„Naše komunita potřebuje technika. Je to v Doněcku-Lugansku, žádná obtížná práce. Jedná se o zařízení pro těžbu uhlí. Platíme dobře.“

„Ve formulích pro těžbu uhlí se moc nevyznám,“ řekl Pard po pravdě.

„Formule máme... V knihách. A v našich velkých souborových databázích. Určitě z nich dokážete něco vyčíst.“

„A kolik platíte?“ zeptal se Pard s náhlým zájmem, který překvapil i jeho samotného. „Počítejte s tím, že jsem drahý. Velmi drahý.“

„No...“ Trpaslík se najednou začal ošívát. Bylo vidět, že ze všech sil uvažuje, kolik by měl nabídnout, aby uspokojil najímaného technika a zároveň nezruinoval svou komunitu. „No... Dvě tři stovky za týden. Co vy na to?“

Pard odmítavě zavrtěl hlavou.

„To je málo, vážený. Jenom dnes ráno jsem si vydělal víc. A vlastně jsem víc i utratil.“

Upřímně řečeno zatím během dneška utratil jen něco málo přes hřivnu; včera ovšem za ubytování skutečně zaplatil více, než mu nyní nabízel trpaslík. Nebylo však třeba, aby se vousáč dozvěděl pravdu, neboť Pard by se od horníků tak jako tak najmout nenechal.

V trpaslíkových očích se mihl smutek – doněcká komunita nejspíš opravdu nutně potřebovala služby technika, ale nedostávalo se jí peněz.

„Navíc už pro někoho dávno pracuji. Je to dlouhodobá zakázka. Omluvte mě,“ uzavřel Pard a chystal se odejít.

„A nemohl byste mi doporučit nějakého začínajícího technika?“ učinil horník poslední zoufalý pokus. „Někoho, kdo by pracoval za naši odměnu?“

Pard se upřímně zamyslel. Koho mu jen doporučit? Že by Alvizída? Ale jak ho najít? Neměl ani tušení, kde se teď potlouká. Naposledy se s ním krátce setkal před půlrokem v Oděse. Před pouhým půlrokem... Nebo snad celým půlrokem?

„Nespěchám.“ Trpaslík zničehonic strčil ruku do kapsy baloňáku a Pardovi bezděky zatrnulo. Ale vousáč vydoloval pouze koženou peněženku – poměrně drahou peněženku, zvláště v kontrastu se staříčkým baloňákem.

„Tumáte, vezměte si to. Můžete se na mě kdykoli obrátit.“

Pard se podíval na podávanou vizitku. Jednalo se o umělohmotnou destičku s vyrytou adresou komunity a trpaslíkovým jménem. Znělo Dales Nundaile a adresa byla pochopitelně doněcká. Nešlo přehlédnout, že vizitka nebyla laciná. Opravdu podivná komunita... Vlastní vizitky, a dokonce se je nebojí rozdávat úplně cizím lidem – a přitom si ani nemůže dovolit najmout nějakého pořádného zkušeného technika.

„Dobře,“ slíbil Pard a schoval si vizitku do kapsy. Té samé, v níž se schovávala pistole z hnědé oceli.

Vtom u nádražního nástupiště zastavil vysoký dvoupatrový autobus, lesknoucí se nazelenalou ocelí. Nad čelními skly

se skvěl nápis Kyjev–Doněck–Lugansk. Autobus byl úplně prázdný. Za levým čelním sklem se zvolna otáčel volant.

„Na shledanou!“ Trpaslík se rozloučil a pospíšil si k autobusu. U zavřených dveří se již tísnili nedočkaví cestující. Od budovy autobusového nádraží sem pomalu a velebně kráčel půlčik s konduktorskou taštičkou na břiše.

Pard pokrčil rameny a znovu se otočil svým směrem.

Podivné setkání. Nepokouší se ho náhodou někdo proklepnout? Vizitku by měl co nejrychleji odevzdat Honzovi, aby si na tyhle horníky pořádně posvitil. A zároveň by stálo za to prozkoumat i samotnou vizitku, jestli se v ní neskrývají nějaké zázraky vědecké nanotechnologie. Pard slyšel, že jakási skupinka schopných charkovských techniků dosáhla v oblasti mikrosystémů obrovských pokroků. Navíc se na trhu začínala čím dal častěji objevovat důvtipná zařízení z Velkého Londýna.

Vědomí, že věda nepřeslapuje na místě, bylo tak trochu zvláštní. Nezvyklé.

I když právě proto Pard zavítal do Centra Velkého Kyjeva. Proto a kvůli tomu.

Auto se mu podařilo stopnout celkem rychle, nízký sedan značky Čerkassy. Pard otevřel dveře, nastoupil a uvelebil se na sedadle spolujezdce. Uprostřed panelu řízení pomrkávala obrazovka, podobná těm, s nimiž se setkával u přenosných počítačů. Z obrazovky na něho hleděl vousatý obličej. Pard ho nejprve považoval za lidský, ale jakmile tvář poprvé promluvila, ukázalo se, že plnovous skrývá dlouhé špičáky, vyrůstající ze spodní čelisti. Takže mám co do činění s wirgem, pomyslel si.

„Dobré ráno,“ pozdravil ho wirg. „Kam to bude?“

„Na Náměstí vítězství. K cirkusu.“

„Za bůra,“ řekl wirg.

„Souhlas,“ usmál se Pard.

„Zaplaťte, prosím,“ požádal ho wirg monotónním hlasem – jednotlivá slova však pronášel neuvěřitelně rychle. „Mám na starosti ještě asi deset aut.“

Pard vytáhl pětihřivnovou bankovku a zastrčil ji do úzké štěrbině hned vedle obrazovky. Tvář na obrazovce spokoje-

ně přikývla; na panelu řízení rázem zhasl červený ukazatel zablokovaného řízení a rozsvítilo se zelené světélko, signalizující přechod na dálkové ovládání.

Zajímalo by mě, napadlo Parda, kolik obyvatel Velkého Kyjeva by dokázalo pochopit to, co se právě stalo...

Nejspíš jich nebylo mnoho. A prakticky ve všech případech by se jednalo o techniky různých úrovní. Možná to chápe i wirgský majitel auta, se kterým jsem před chvílí mluvil. Ale stejně dobře možné je také to, že nechápe naprosto nic – že se prostě jen naučil určitému postupu, podle něhož teď dennodenně jedná. Tento osobák pravděpodobně vůbec neochočil on. Ale na druhou stranu, kdoví? Mezi wirgy se našlo dost magistrů ochočování a z řad této rasy vzešlo také nemálo šikovných techniků.

Bankovka zmizela v útrokách cestovního sejfu. Wirg odblokoval řízení a ihned se odpojil. Jakmile auto obdrželo povolení k jízdě spolu s údaji o cíli cesty, nastartovalo motor a zapojilo se do nepřilíš hustého proudu jiných vozidel jedoucích po silnici k mostu, směrem ke třídě Přátelství národů.

Za mostem si Pard přesedl k volant, odpojil dálkové ovládání, vynuloval cíl cesty a plně převzal kontrolu nad automobilem. Vůz tence vypískl, ale jakmile pocítil zkušenou ruku, podvolil se bez zbytečné hysterie.

Místo toho, aby zabočil doleva, ke stadionu a Kreščatiku, pokračoval se zkroceným osobákem stále rovně – k Patonovu mostu.

Pard na něj vjel velkou rychlostí, aniž by se příliš zatěžoval brzděním. Prostředním pruhem se plazily vrčící nákladáky a Pard je jednoho za druhým předjížděl. Snažil se co nejdéle držet v nejrychlejším levém pruhu a co chvíli pokukoval do zpětného zrcátka. Nic sice nenasvědčovalo tomu, že by ho někdo sledoval, ale technik si to přesto nedokázal odpustit. Byla to další drobnost z oněch devadesáti devíti...

Na levém břehu se chvíli vymotával ze složité křižovatky, začínající hned za mostem, ale nakonec úspěšně zaparkoval čerkassy před hotelem Slavutič.

Jeho majitelé byli také pěkní vydřiduši, i když přece jen ne tak šílení jako ti z Labutě. Ostatně jeho parták, goblin Honza Aranzabal, si ubytování hradil z vlastní kapsy. Navzdory všeobecně rozšířenému mínění o goblinní rase si Pardův kolega hodně potrpěl na komfort a měl rád co největší pohodlí.

U dlouhého pultu, vyrobeného z červeného dřeva, konal službu osamocený recepční. Ve tváři měl vepsán výraz bezmezného znučenosti.

Pard vytáhl pět hřiven a zatvářil se jako člověk chystající se položit otázku. Oči recepčního se rozzářily dychtivou ochotou. Pětihřivnové bankovky by si nejspíš všiml i ve spánku. Zaměstnanci hotelů měli odjakživa čich na peníze.

„Ve kterém pokoji bydlí elf Linraen, vážený?“

Recepčního tvář ihned nabyla zádumčivého výrazu. Takové informace si zřejmě cenil na více než bůra, ale Pard nehodlal vyhazovat peníze do větru.

„Mohl bych mu u vás nechat dopis?“

Recepční ožil – takový vývoj situace mu byl očividně po chuti.

„Samozřejmě,“ řekl a položil na stůl čtvrtku psacího papíru. Pard vytáhl prostičkou propisku značky Bik a rozmáchle naškrábal:

„Lin, ta addulimae ess' potto halix. Nuy Kiev ess' Big Ural Stalker, toyo saedinna Dekabristov 67. Alae Pard Zamarippa kighart' noo.“

A stejně rozmáchle se podepsal. Poté papír zvláštním způsobem složil a vyrobil z něho úhlednou obdélníkovou obálku. Olízl okraj čtvrtky natřený speciálním lepidlem, čímž dopis dokonale zapečetil. Nahoru zřetelně napsal jméno adresáta, „Linraen Sotiefandale“, a s úsměvem podal obálku recepčnímu – i s pětihřivnovým úplatkem. Ten mu úsměv oplatil a pak sotva zmatelně sklonil hlavu. Pard mávl na rozloučenou a za bezstarostného pohvizdování vyšel ven. Čerkassy na něj poslušně čekalo na parkovišti.

Auta ho měla ráda. A poslouchala ho. Téměř vždy.

Když Pard poodjel od Slavutiče, zabočil na rusanovské nábřeží. V Rusanovce žili hlavně poríční elfové – bylo jich

zde více než příslušníků kterékoli jiné rasy. Vznosné mnohapatrové budovy podobné gigantickým svícím se na slunci matně leskly desítkami velikých oken. Skvostné domy většinou zely prázdnotou, ale tu a tam se dala zahlédnout i okna obydlených bytů. Vyjímala se mezi ostatními díky čistým sklům a pestrým záclonkám.

Na Levobřežní vystoupil Pard z auta. Napříč náměstím se táhly dlouhé šiky stánků. Technik předstíral zájem o nabízené zboží a beze spěchu kráčel podél poslední řady. Přitom si líně prohlížel pulty. Když ho prodavači viděli přicházet, okamžitě oživali, ale z neznámého důvodu se žádný nepustil do vychvalování svého zboží. Pard zřejmě vypadal jaksi zvláště. Nepodobal se místním. Nikdo se ho neodvážil třeba jen oslovit.

Jakmile Pard došel k názoru, že už po náměstí bloumá dostatečně dlouho, vrátil se k autu. Zřejmě ho nikdo nesleduje. No fajn, to je jediné dobře.

„Hej, šádi! Spěcháš?“

Začal se zvolna otáčet. Takže šádi...

Tímto slovem označovali černí orci a půlorci čistokrevné lidi. Nebyla to žádná lichotka, a tak Pard neváhal ani okamžik.

Rychle a obratně vytáhl z kapsy pistoli, ještě v polovině obrátky cvakl závěrem a téměř bez míření vystřelil. Jeden ze dvou orků, kteří stáli za jeho zády, se zlomil v pase a svalil se na asfalt. Druhý se překvapeně skrčil a jako očarován sledoval, jak se kolem těla jeho druha zvolna šíří sytě hnědá kalužina krve.

„Měl jsem pocit, že jsi něco říkal,“ pronesl Pard mrazivě. Ork v hrůze couvl.

„Ne... Ne... To on! On to řekl...“

Pard se krůvě usmál. Zlomyslně. Ork si za to mohl sám, za jazyk ho přece nikdo netahal. Kdyby ho oslovil normálně, jak je mezi slušnými živými zvykem, nemusel by schytat kulku do břicha. Nešlo o to, že promluvil orčím nářečím – takových maličkostí si Pard většinou nevšiml. Ale místo „šádi“ měl raději zvolit zdvořilé „achtaš“. Ork to neudělal, a právě proto teď ležel na asfaltu a čekal na smrt.

Byla rychlá. Smrt málokdy mešká.

Na náměstí asi půl minuty vládlo hrobové ticho, ale místní nakonec ztratili o Parda zájem. Jak prodejci, tak i obyčejní chodci. Potyčky na ulicích Velkého Kyjeva nebyly žádnou vzácností. Pard se objevil v cizí čtvrti. A dal všem jasně na srozuměnou, že bude lepší nic si s ním nezačínat. Když odjížděl, doprovázely čerkassy tucty kradmých pohledů.

Pard si ve svém myšlenkovém seznamu odfajfkoval další neodkladnou záležitost.

Auto nechal u Andrejevského sklonu. Samozřejmě nezapomněl obnovit původní cíl cesty a znovu zapojit dálkové ovládání. Na obrazovce se okamžitě objevil pobouřený wirg, ale Pard zasunul do štěrbinu ještě jednu pětihrívovou bankovku, a zatímco se majitel snažil pochopit co a jak, vystoupil z vozu. S chutí za sebou práskl dveřmi a automobil tichounce vypísl.

„Měj se,“ řekl mu Pard a pleskl ho dlaní po karoserii. Měl za to, že čerkassy ještě jednou vypískne, ale nedočkal se ani hlásku. Vůz vystartoval po Vladimírské takovou rychlostí, až zasmrděly pálící se pneumatiky.

Pard se zasmál a vydal se stejným směrem. Avšak již na Velké Žitomírské odbočil doprava.

Za půl hodiny stál přede dveřmi svého pokoje.

Strážní papírek byl na svém místě. Zato vlásek zmizel.

Takže přece jen byl sledován.

CHIMBORAZO – EL TORO

K večeru vstoupil do hostince velice nápadný návštěvník. V šenku sice strávil jen pár minut, ale Pardovu pozornost upoutal již ve dveřích.

Byl to urostlý wirg s tmavou páskou zakrývající pravé oko. Nezastavil se hned na prahu, jak to dělají všichni, kdo poprvé vcházejí do nějakého hostince. Místo toho okamžitě přikročil ke stolku, u kterého strnule seděl postarší muž. Zatím se sice ještě nedal označit za starce, ale rozhodně se již dostal na dosah oné rozmazané čáry, za níž začíná stáří krátkověkých. Jeho přespríliš tmavá kůže svědčila o tom, že mu v žilách koluje trocha cizí krve – pravděpodobně orčí. Pard si muže předtím nijak zvlášť nevšimal, ale pamatoval si, že včera zahálel u stejného stolku jako dnes.

Wirg si k němu přisedl. Snědý muž krátce kývl Pardovým směrem.

Wirg celou minutu hleděl do opačného rohu. Nakonec se však podíval na Parda. Přímě do jeho očí.

Skutečnost, že technik jeho pohled okamžitě opětoval, mohla wirga překvapit. Avšak v jeho chladné tváři, šikmo přeškrtnuté tmavou páskou, se mu neobjevil ani náznak údivu. Vstal a opustil hostinec stejně náhle, jako přišel.

Pard měl pocit, že všichni živí v šenku rázem s úlevou vydechli. Všichni kromě jeho samotného, neboť jednookého wirga neznal.

Když číšník Gríña začal sklízet ze stolu, Pard se ho tiše otázal: „Kdo to byl?“

Gríña se zachvěl a zacinkal talíři. Potom věnoval technikovi mírně rozpačitý pohled: „Na to se raději zeptejte majitele, vážený...“

Pard nepotřeboval zrovna vědecký mikroskop, aby upozoroval, že Gríňa má strach. A ne obyčejný strach, nýbrž velký, velikánský strach z dnešního hosta. Že se bojí do té míry, že ani nechce nahlas vyslovit jeho jméno.

„Dobrá,“ řekl Pard lhostejně (ta lhostejnost byla ovšem pouze hraná). „Zeptám.“

Dopil pivo a pohledem vyhledal majitele. Ten právě zachmuřeně rozmlouval se dvěma neméně zakaboněnými individui. Jedním z nich byl rovněž wirg - ovšem tenhle měl obě oči v pořádku. Vypadalo to, že dvojice vnikla do šenku zadními dveřmi, přes kuchyň. Každopádně brzy stejnou cestou zmizela a více již po ní nebylo ani vidu, ani slechu.

Majitel hostince bez vyzvání přistoupil k Pardovi.

„Poslyšte, vážený...“

Ani jedna dnešní návštěva muži na náladě nepřidala - to bylo zjevné.

„Kdyby mi Žersonovi živí neřekli, že se vám za váš dnešní čin nehodlají mstít, okamžitě bych vás požádal, abyste se odstěhoval. Vlastním slušný podnik a ne nějaké útočiště pro vrahouny. Navíc Žersonovi poctivě platím za ochranu. Žerson prohlásil, že ten mrtvý ork si za to mohl sám, zatímco jeho druhovi jste neublížil. Nechci znát podrobnosti, ale víte, nemám rád, když mě Žersonovi živí navštěvují zbytečně často. A už vůbec se mi nezamlouvá, že se tu Žerson prvně ukázal osobně.“

„Tak Žerson,“ upřesnil Pard se stále předstíranou lhostejností. „Byl to ten velký jednooký wirg?“

Hostinský se zamračil: „Upřímně řečeno Žersona dokáží rozzlobit i mnohem zanedbatelnější prohřešky. A nikomu z těch, na které se Žerson zlobí, opravdu nezavídím. A to je to poslední, co vám povím o... No, však vy víte o kom.“

„Dobře,“ slíbil Pard celkem upřímně. „Vynasnažím se už nikoho nezabíjet. Ale dostanu-li se do potíží... Jistě mi také rozumíte.“

Nyní neměl zapotřebí nikoho zabíjet. Už ne. Tak tenhle Žerson dokonce obětoval trochu času, aby se na něj přišel podívat osobně...

Majitel se mlčky otočil a vrátil se k nálevnímu pultu. Jeho nahrbená záda vyjadřovala nespokojenost - to by určitě pochopil i méně důvtipný člověk než Pard.

Jméno Žerson si Pard pečlivě zapamatoval. Předtím se mu ani nesnilo, že se o něj hned krátce po příjezdu začne zajímat taková velká ryba. Nepotřeboval velkou fantazii, aby si představil Žersonovu moc a vliv v Centru Velkého Kyjeva.

Té noci se Pard pořádně vyspal a hned zrána ve svém pokoji vyhledal zdroj techniky, s jehož pomocí zapnul počítač. Poté prostřednictvím speciálního portu připojil k počítači telefon. Pochopitelně vlastní, mobilní, neboť bylo nepravděpodobné, že by do pokoje v malé taverně prorostla samostatná telefonní linka.

Ve skutečnosti si nedělal žádné velké naděje. Nalézt v síti Technika Velkého Kyjeva byla téměř beznadějná záležitost. Pard prostě jen chtěl zanechat stopu. Stejně jako při střetu s nezdvořilými orky. Jen stopu. Takovou, aby si jí Technik Velkého Kyjeva všiml. Aby jí věnoval pozornost. Další fajfka v myšlenkovém seznamu.

Pard se tedy velmi snažil zanechat stopu, přitom ale předstíral, že se za sebou naopak všechny stopy pokouší zamést.

@big kiev list%

Hlavní server Velkého Kyjeva vyplivl v odpověď na Pardův požadavek nekonečný seznam uživatelů kyjevských sítí. A přesně jak se dalo čekat - Technik Velkého Kyjeva na tomto seznamu nefiguroval.

@search user%
#enter names, pls%
@big kiev technician%

Počítač začal stahovat odpověď na dotaz a na okamžik ztichl.

#access not allowed%
#enter your password, pls%

Pard samozřejmě žádná hesla neznal. Ale věřil, že Technik Velkého Kyjeva má k dispozici dostatek sledovacích programů, aby si okamžitě všiml, že se ho někdo pokouší najít.

Po pravdě řečeno Pardův počítač byl zabezpečen natolik dokonale, že se vůbec nemusel obávat o vlastní anonymitu. Jakýkoli pokus o vzdálený přístup byl utínán hned v zárodku. Jednalo se o velmi elegantní řešení, u jehož zrodu stála nepředvídatelná fantazie jeho starého kamaráda Pustovojtova.

Cizí sledovací program o sobě dal vědět asi za půldruhé minuty. A nešlo o žádný tupý UMTČ, tedy v podstatě triviální Určovatel městského telefonního čísla. Jednalo se o souřadnicový rastr, pročešávající každyčkový síťový uzel – zjevně dílko zkušených techniků Velkého Kyjeva, vyhlášených odborníků přes počítače. Ochočit tento program bylo nejspíš extrémně obtížné, ale esa z Velkého Kyjeva se ve svém řemesle dokonale vyznala. Jejich umění občas bralo dech. Pard měl již vícekrát co do činění s programy ochočenými ve Velkém Kyjevě, a všechny byly poslušné přímo k neuvěření.

Jenomže ani Pustovojtov neměl v hlavě jenom DOS. Programy, které ochočil, byly vycvičené podle nejlepších firewallových tradic.

Jakmile se sledovací program napojil na linku Pardova mobilního telefonu, uvolnil počítač do sítě složitý paket, který nejprve vytvořil vícečetnou ozvěnu a následně celou linku odpojil. Nyní by číslo volajícího nedokázal zjistit ani ten nejlepší specialista na telefonní síť Velkého Kyjeva.

Pustovojtov byl opravdovým mistrem, a kdyby příliš často neholdoval pivu z Centra Velké Prahy, jistě by se už dávno propracoval mezi nejlepší techniky Centra Velké Moskvy. Takhle však jen hnil v zapadlém Perovu a spolu s Dubovem drezíroval všelijaké jednoduché prográmky, které prodával každému, kdo o ně projevil zájem. Pro věrné a osvědčené zákazníky cvičil také klávesnice, větráčky a monitory.

Zkrátka a dobře, když se sledovací program pokusil zjistit číslo, z kterého se někdo snažil vyhledat Technika

Velkého Kyjeva, získal jen šílenou změť nesrozumitelných znaků, což ho silně vyvedlo z míry.

To už se však z mobilu začaly ozývat krátké tóny a Pard si potěšeně zamnul ruce.

Čtvrtá fajfka. Čtvrtá. Záležitost se hýbe z místa!

Pard plný elánu posnídal, popadl pistoli a mobil a vydal se na profylaktickou procházku. Neměl žádný konkrétní cíl; jen se mu zkrátka nechtělo trávit čas pasivním čekáním. Čekáním na odvetný tah protivníka. A co může být lepšího než naprosto bezcílná procházka? Protivník si musí lámat hlavu, přemýšlet co a jak, zatímco tomu, kdo se prochází, nezbývá než se v duchu smát.

Pard beze spěchu couval po Ševčenkově třídě a cestou si prohlížel výlohy četných obchodů a krámků. Mířil nahoru k Besarabskému náměstí. Ojedinelí chodci mu věnovali jen letmé lhostejné pohledy a on jim odpovídal stejnou mincí.

Naproti botanické zahradě si hlasitě povídala skupina mladých elfů. Zvláštní věc – hlasitě rozmlouvající elfové se nezdaří být hlučnými. Pard se na ně usmál. Všichni vypadali mladě, ale nikdy by si netroufl hádat, kolik je jim ve skutečnosti let. Například tamhleté dívce, napohled úplně mladoucké. Možná dvacet? Možná třicet. Ale možná také pět set. Elfové žili déle než příslušníci kterékoli jiné rasy. Zpravidla.

Dívka odpověděla Pardovi záhadným úsměvem a hlasy elfů brzy ztichly v dálce. Zanikly v šumu Velkého Kyjeva – ve vrčení automobilů ženoucích se ulicí, v krocích Kyjevanů a křiku ptáků, jejichž tmavá hejna kroužila nad zahradou.

Když spatřil vývěsní tabuli s nápisem „Durandal: Počítáče na objednávku“, strčil bez rozmyšlení do průhledných dveří, vyrobených buďto ze skla, nebo z nějakého plastu. V ústrety mu ihned vykročil dobře vyškolený elf.

„Dobrý den, pane! Mohu vám nějak pomoci?“

„Promiňte,“ řekl Pard první věc, která mu přišla na mysl. „Mohl bych si od vás zavolat?“

Elf si ho změřil podezřívavým pohledem. Pardovo prosté a nenápadné oblečení bylo zřetelně v rozporu s jeho prosbou.

„Zavolat si? Prosím. Přístroj je...“

„Díky,“ přerušil ho Pard a okamžitě vytáhl z kapsy vlastní mobilní telefon. Cvaklo pružné tykadlo vysunuté antény.

Elf protáhl obličej a jeho podezřívavost byla rázem tatam.

Pard namátkou natukal Možajovo číslo. Sluchátko zvedl Gremlin, který mu ospale sdělil, že jeho pán je pryč, do zítřka se nevrátí, a pokud mu Pard něco chce, ať nechá vzkaz. Technik místo odpovědi zavěsil. Elf již před chvílí taktně poodešel stranou. Nyní bezcílně jezdil myší po podložce a civěl na poblikávající monitor.

Ještě jedna věc, napadlo Parda. Chtěl jsem si přece koupit nějaké diskety! Ale v Nikolajevě jsem na to dočista zapomněl...

Nakonec si vybral krabičku Olechů a zaplatil. Elf se ještě asi minutu přívětivě usmíval a zval ho, aby někdy zase zašel. Pard mu to pro všechny případy slíbil. Koneckonců každý technik musí čas od času navštěvovat obchody s počítači.

Když došel na Besarabské náměstí, zabočil doleva na Kreščatik. Kolem široké vozovky strnuly dlouhé řady starých domů. Pard si raději ani nepředstavoval, kolik let už tu takhle stojí. Byly zde již v dobách prvních elfů. Dost možná se právě tady začínala psát historie Velkého Kyjeva.

Na Kreščatiku bylo odjakživa všechno drahé. Od piva v plastových kelímcích až po pronájem kanceláří v přízemích budov. Pard se ještě nikde nesetkal s takovým množstvím okázalé a různorodé reklamy. Propagovalo se tu naprosto vše – elfské klenoty, zbraně, automobily, počítače, půlčická kuchyně, oblečení, léky, dívky všech ras, nápoje či hodinky. Zkrátka všechno, co si jen živý mohl představit a přát.

Až na jedno jediné. Formule. Vědecké a technické formule. Nejcennější věc ve Velkém Kyjevě. A vlastně i za jeho hranicemi, jak Pard dobře věděl, neboť několikrát navštívil také samotné Centrum Velké Moskvy.

Velká Moskva byla mimochodem ještě větší než Kyjev. Ale Kyjev byl zase mnohem, mnohem starší.

Jakýsi orčí výrostek namířil na Parda objektivem polaroidu. Pard okamžitě sáhl do kapsy pro pistol, ale hned se uvolnil

a v duchu vynadal svým neodbytným reflexům. To by mu ještě tak scházelo, zastřelit kluka, který si přivydělává fotografováním turistů.

„Tady, pane, podívejte! Nádherný snímek! Za pouhou hřivnu!“ Ork před Pardem zamával obdélníčkem, který se vyplazil z fotoaparátu.

„Nádherný, povídáš?“ Pard se letmo podíval na fotografii. Dosud zůstávala černá, nevyvolaná. „Jak to můžeš vědět? Zatím je přece houby vidět.“

„Ten snímek je skutečně nádherný, pane! Já špatné snímky nedělám, věřte mi!“

Na světlající fotografii se začaly matně rýsovat zatím neostře siluety, z nichž jedné bylo souzeno změnit se v Parda, zatímco z ostatních se měli vyklubat kolemjdoucí. Pozadí snímku tvořila auta ženoucí se ulicí a neotřesitelná masa krešatických domů.

Pard vytáhl hřivnu a vyměnil ji za obdélníček, na němž se zachycený výjev stával stále jasnějším a barvitějším. Vzápětí si technik uvědomil, že má na snímku zavřené oči. Zřejmě v okamžiku focení mrkl.

„Aby tě...!“ zanađával Pard, ale po orkovi s polaroidem už kolem nebylo ani stopy. „Nula jsi, a ne umělec!“

Za bílého dne z něho vyloudili celou hřivnu. V samém Centru Velkého Kyjeva!

Ale na druhou stranu – kde jinde by měl potkat největší přeborníky v obírání nic netušících lidí než právě zde?

Kolemjdoucí lhotejně obcházeli Parda, který rozmrzele stál uprostřed chodníku.

„Fajn,“ zabručel a potřásl hlavou. „Budu to brát jako povedenou lekci.“

Pard si dal korbílek piva v malé putyce, kterou navštěvovali především půlčici. Pivo bylo dobré a místní nevšimaví. Vypadalo to, že mu nikdo nevěnuje pozornost.

Technik předstíral, že na někoho čeká. Koupil si čerstvé vydání Večerního Kyjeva a začal si v něm líně listovat, přičemž se každou chvílí opatrně rozhlížel.

Za nějakých deset minut si za okny všiml nenápadného živého, který snad už potřetí beze spěchu kráčel po chod-

níku kolem putyky. Pravděpodobně se jednalo o člověka – či spíše o človíčka. Vypadal nepřítomně a roztržitě, ale Pard okamžitě vycítil, že je s ním něco v nepořádku. Špicl, pomyslel si a zakryl se novinami.

V putyce seděl asi půl hodiny, pak zaplatil a ve dveřích se pro jistotu chvíli rozhlížel. Špicl zmizel jako odfouknutý větrem. Kam se jen poděl?

Aha, nejspíš bude tamhle.

Vedle podchodu stál titěrný bufet, v němž se prodávaly párky a obložené housky. Za kalným poloprůhledným plastem se rozpíjely čísi obrysy. Tohle nejspíš bude ten špicl. Otočil se zády a předstírá, že se o Parda vůbec nezajímá...

Pard kvapně sešel do podchodu, přeběhl na druhou stranu a zmizel za rohem. Dvě pohledné dívky, které zde čekaly na nějakého bohatého zákazníka, ho doprovodily udivenými pohledy. Vyběhl po schodech výstavného domu a schoval se za jedním z pilířů.

O několik minut později zdolal tyto schody zcela nehlučně i drobný špicl. O tom, že tu na něho číhá Pard, neměl evidentně ani potuchy.

Poté se však zachoval naprosto neočekávaně.

Špicl se otočil a zmizel v podchodu. Na jeho opačné straně se neobjevil; přinejmenším Pard si ho nevšiml, třebaže ze všech sil napínal zrak.

Technik ještě okamžik vyčkal, pak popadl pistoli, schoval ji pod šos bundy a opatrně sestoupil do podchodu.

Byl prázdný.

EL TORO – ILLIMANI

Po následující asi dva týdny ze sebe Pard dělal šaška. Bez-
cílně se poflakoval po Centru, zatímco předstíral, že má na
práci cosi náramně důležitého. Podíval se na Petrovku, vy-
pil s Honzou a s Králem něco Dněstrovského a s Možajem
si zaflámoval v Podolu. Odevzdal vizitku doněckého trpas-
líka na expertizu. Dvakrát si všiml, že je sledován; jednou
to byl starý známý špicl, který mu zmizel v krešatickém
podchodu. Pard si byl vědom toho, že je pod neustálým do-
hledem, ale byl to dohled opatrný a nevtíravý. Klidně si
mohl dělat, co chtěl, aniž narážel na odpor.

Dalšího dne Pard zavolal Honzovi a sdělil mu, že se ne-
děje nic zajímavého. Mobilní telefon mohl být odposlou-
chávan, takže se raději nebavili o ničem důležitém.

V hostinci ho začali zdravít místní štamgasti – známí tr-
paslíci v kožených kazajkách pošitých kovovými plíšky, za-
chmuřený půlwirg Zeppelin, holfing přezdívaný Mina i orčí
děvčata z tržiště na sousední ulici, která zde pravidelně ve-
čeřela. Majitel po Žersonově návštěvě trochu roztál a zno-
vu se začal k Pardovi chovat blahosklonně. Obzvláště když
mu mladý technik bez upozornění zaplatil nájem na další
týden.

Nejčastěji se stýkal s oběma trpaslíky. Ti se každý večer
s železnou pravidelností nacpávali krůtami a vypíjeli něko-
lik soudků piva. A právě díky lásce k pivu s nimi Pard brzy
našel společnou řeč.

Zrzavý trpaslík se jmenoval Buskermolen, zatímco tma-
vý Roelofsen. Celý život strávili lovem divokých automobi-
lů, především kamionů. Oba se narodili v Karpatech, ve
čtvrti Velkého Kyjeva, které se odedávna říkalo Lvov. Bus-
kermolenovi bylo sto dvanáct let, Roelofsenovi sedmdesát

osm. Byli rozvážní a překypovali životními zkušenostmi. Právě od nich se Pard dozvěděl o nadcházejícím velkém lovu.

Ukázalo se, že samotný Volvo, zřejmě nejznámější lovec kamionů a magistr ochočování ve Velkém Kyjevě, chystá další hon na obrovské dieselové divochy. Přípravoval se na něj s velkorysostí a pečlivostí typickou pro všechny dlouhověké. Buskermolen a Roelofsen sem proto přijeli až ze Lvova, kde strávili poslední půlrok. Volvo do svého základního týmu nabíral výhradně nejzkušenější a nejprotřelejší živé. S kamiony se nešpásuje. Oba trpaslíci se mezi profesionálními lovci těšili výtečné pověsti, a tak jim Volvo jednoho dne jednoduše nabídl, aby se stali členy jeho základního týmu.

Jak se brzy ukázalo, také mnozí další účastníci chystaného lovu bydleli zde v hostinci, hned vedle Parda. Například půlwirg Zeppelin byl znám jako skvělý náhončí, zatímco holfiging Mina slul vynikajícím ženistou. Trpaslíci si zpočátku mysleli, že i Pard patří k lovcům, ale technik byl nucen své nové známé zklamat. Ostatně oběma bylo ve skutečnosti úplně jedno, čím se jejich soused zabývá.

Zkrátka se počet holfigingů zdvojnásobil, neboť se k Minovi připojil jeho nejlepší kamarád přezdívaný Bělásek. Holfigingové čili půltrpaslíci dávali neznámo proč před běžnými jmény přednost přezdívkám. Lovce, své urostlejší příbuzné, zdravili zdvořilými úklonami, zatímco Pardovi jednoduše kývali na pozdrav.

Ten proti tomu nic nenamítal.

Ostatním obyvatelům hostince lovci nevěnovali pozornost. Pard byl jediným nepovolaným, s nímž se pouštěli do řeči. Jejich společnost technikovi plně vyhovovala. Lovci se pramálo starali o jeho plány a nebylo pravděpodobné, že by se mezi ně vloudil nějaký špicl. Na to byla jejich komunita příliš specifická.

Ve středu ráno rozbouřila atmosféru v hostinci zpráva, že se sem chystá samotný Volvo, aby si osobně promluvil se svým týmem. Trpaslíky to rozrušilo natolik, že u snídaně vypili znatelně méně piva než obvykle.

Pard ve skutečnosti snídal jen vzácně – nejčastěji vyspával téměř do dvanácti. Tentokrát však vstal dřív a sešel do šenku. Buskermolen, Roelofsen, Mina, Bělásek, Zeppelin, dva lidští lovci a jeden čiperný půlčik zde již vášnivě probírali předpokládané plány mistra Volva. Trpaslíci a holfingové se domnívali, že se pojedje na Vyšgorodskou magistrálu, zatímco lidé a půlčik trvali na tom, že wírg vyrazí spíše směrem na Brovarov nebo Borispol'. Zeppelin, jak už bylo jeho zvykem, mlčel.

Pard kývl shromážděným na pozdrav a posadil se kousek od velkého stolu. Lovci dál pokračovali v hlučné při, ale technik měl pocit, že jim ani příliš nezáleží na tom, kam se Volvo vydá. Prostě se jen rádi přeli. O čemkoli.

Hádali se tak dlouho, dokud kohosi nenapadlo zeptat se na názor Parda jakožto nezávislého pozorovatele. Ten jen pokrčil rameny a zeptal se, proč je vůbec potřeba někam jezdit, když se to divokými kamiony hemží i tady, na Brestlitevské magistrále. Lovci ožili, zaradovali se a začali mu jeden přes druhého vysvětlovat, že hony jsou v Centru přísně zakázány – mohly by totiž narušit provoz na Brestlitevské a jen život ví, co by se pak stalo. Lovit se musí za hranicemi Centra, na širokých vnějších magistrálách, kde se kolem hladkých vozovek táhnou řady přízemních rodinných domků a kde jsou boční ulice mnohem širší než tady. Jen tam lze kamion přimět, aby sjel z hlavní silnice, nějakou dobu ho prohánět zastrčenými zákoutími a nakonec polapit. K tomu je třeba buď ho zahnat do slepé uličky, nebo mu vysadit do kabiny dvojici odvážných lovců aut. Například samotného Volva nebo jeho nejbližší pomocníky – Buse či Roela.

V Pardovi našli tito drsní živí, zvyklí mít co do činění s mohutnými stroji, vděčného posluchače. Technik se ještě nikdy nestal svědkem lovu velkých automobilů. Několik partiček z Nikolajeva sice čas od času chytalo všelijakou drobotinu, ale na opravdovou kořist, na divoké kamiony, si žádná nikdy netroufla.

Volvo se ukázal kolem jedenácté hodiny, když hádka snad již napotřetí začínala znovu. Vysokého wírga uvítal

hřímavý pokřik „Chummm!!!“, jenž byl následován společným řevem natolik hlasitým, že se z vysokého stropu začal sypat prach a trouchnivina. Gríňa za namáhavého funění přikutálel soudek podolského piva, načež se ihned ozvalo šoupání židlí, jak se k němu všichni lovci žíznivě nahrnuli. Brzy jich kolem stolu seděl celý dav – wirgové, trpaslíci, holfingové, lidé, orci a půlorci. Našel se i jeden půlčik. V pestré společnosti scházeli snad jedině elfové.

Ti ovšem tento hostinec navštěvovali jen zřídka.

Pard zůstal sedět na svém místě u stolu, který mu za necelé dva týdny stačil přirůst k srdci. Koneckonců přišel sem z úplně jiného důvodu. Lov je zajímavá věc, o tom žádná, ale... Ale Pard není lovec. Je technik, na což už jistě přišli i jeho trpasličí přátelé. Během lovu je samozřejmě potřeba i techniků. Jenže mistr Volvo by s sebou nevzal jen tak někoho. A jistě má v merku nejednoho technika s nadbytkem loveckých zkušeností.

„Hej, Parde!“ přerušil tok jeho myšlenek Buskermolenův dunivý bas. „Pojď sem!“

A hned svou mateřštinou oslovil půltrpaslíky-holfingy: „Also! Beweg dich, mach Platz! Guck nur mal, wie man sich da breitgemacht hat!“

Pard se tázavě podíval na zrzavého trpaslíka. Pak se postavil, zvedl židli za vyřezávané opěradlo a pevným krokem přistoupil k velkému stolu. Vtěsnal svou židli do vzniklé mezery a posadil se mezi Buskermolena a Minu.

Volvo se na Parda upřeně zadíval a pak mu podal ruku, tvrdou jako kus plastu.

„Jsem Alex Volvo, magistr ochočování. Předpokládám, že jsi už o mně slyšel.“

„Slyšel,“ potvrdil Pard a sevřel nabízenou pravici. Tipoval správně: Volvo měl stisk jako ocelový svěrák. „Ne mnoho, ale slyšel.“

„A představ si, že já jsem zase slyšel o tobě,“ nečekaně řekl Volvo.

Pard tázavě povytáhl obočí: „O mně? Od koho?“

„Od Žersona.“

Pard upadl do rozpaků. Co má lovecký mistr Volvo společného se známým kyjevským banditou? No ano, oba jsou přece wirgové... Živí z této rasy si odjakživa pomáhali, i kdyby jeden z nich byl žebrákem z nádraží, zatímco druhý makléřem z Kreščatiku. Ostatně mezi nádražními žebráky bylo podivuhodně málo wirgů. V podstatě žádní, měl-li být přesný.

„Od Žersona?“ zeptal se Pard znovu, aby získal čas.

„Od Žersona.“

Zpod Volvova spodního rtu čněly dlouhé špičáky. Všichni wirgové kvůli nim vypadali velmi sveřepě. Pard se přistihl, že mu na nich tvrdohlavě ulpívá pohled, ale silou vůle se donutil podívat lovci aut do očí. Měl je drobné, posazené hluboko v důlcích a pichlavé. Wirgovu kštici tvořily rovné drsné vlasy; připomínala spíše řidičskou přílbu.

„A co o mně povídal?“ zeptal se Pard líně.

„Že jsi kurážný živý. A přesně takové budu na lovu potřebovat.“

„Nejsem lovec.“

Volvo se usmál, čímž odhalil nejen spodní, ale i horní špičáky. Nejednen přecitlivělý půlčik-pecivál by při tomto pohledu upadl do mdlob.

„Také jsem vždy nebyl lovcem. Ostatně ani teď jím nejsem pořád.“

Pard pokrčil rameny: „Jak ti mohu být nápomocen?“

„Jsi přece technik, ne? Nebo dokonce vědec?“

„Jen technik,“ přiznal Pard neochotně.

Neochotně... Dařilo se mu předstírat to dokonale, i herci na jevišti by mu museli závidět. Chtěl, aby v hostinci zaznělo slovo „technik“ vztahující se k němu. A také chtěl, aby všichni nabyli dojmu, že by to o sobě raději utajil, jenže se mu to nepovedlo.

„Jakýpak může být lov bez techniků? Pro mě teď pracuji dva, mě samotného nepočítaje. A oba se věčně topí v práci. Co ty na to? Nechal by ses najmout?“

„A co když jsem špatný technik? Co když jsem neschopný?“

„Neschopný technik by neváhal ani vteřinu, kdyby mu doněchtí trpaslíci nabídli dvě stě hřiven týdně. Takový by se nechal najmout i do dolů v Noriřsku. Bez váhání.“

Pard si povzdechl. Vypadalo to, že je Volvo solidně informován o všem, co během uplynulého týdne podnikal.

„Tvá cena je samozřejmě daleko vyšší než dvě stovky, že ano? Jinak bys už dávno seděl někde v šachtě u řídicího pultu.“

„No, dejme tomu...“

„Pět stovek,“ řekl Volvo. „Napoprvé. A když se osvědčíš, zdvojnásobím odměnu.“

Pard se zamyslel. Lov jistě nepotrvá déle než dva tři dny. A spíš jen jeden jediný, včetně noci, samozřejmě. Pět stovek za den, to už je něco. Plus taková reklama, že celé Centrum zalapá po dechu. Volvova nabídka znamenala obrovský úspěch, ale Pard byl dbalý své pověsti, takže se rozhodl ještě chvíli dělat drahoty a předstírat, že si to musí rozmyslet.

„To si mě ani neprověříš? Přece bys mě nevzal na lov, aniž by ses na vlastní oči přesvědčil, že něco umím?“

„To bych tedy nevzal,“ potvrdil Volvo. „Proto tu prověrku nebudeme odkládat.“

Zvýšil hlas: „Time!“

U sousedního stolu vzhledl mladý wirg v kulatých brýlích a s pečlivě zastřiženou brádkou. Nemohlo mu být víc než třicet let. Upřel na Volva oddaný pohled.

„Přines notebook.“

Mladý wirg bleskurychle zmizel za dveřmi a stejně bleskurychle se vrátil.

Na stole se objevila plochá černá briketa přenosného počítače. Volvo rychlým pohybem odklopil obrazovku: „Víš, co to je?“

„Samozřejmě,“ přikývl Pard.

Ozvalo se cvaknutí. Obrazovka se rozsvítila, jak se po ní rozeběhly řády znaků.

To je mi ale čiperná věčička, pomyslel si Pard. Zaváděcí rychlost ho příjemně překvapila. Oproti jeho vlastnímu počítači byla přinejmenším dvojnásobná.

„Je to Ruch-Pro osmička. Už jsi na takových pracoval?“

„Ne,“ přiznal se čestně Pard. „Ve skutečnosti jsem je ještě ani neviděl. Ale jsou přece kompatibilní se standardními formulemi? Prostě jen fungují rychleji, že ano?“